

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.21.550/2016/5. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Stern Sándor ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Fábián Bernadette ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2016. október 25. napján kelt 11.P.22.508/2015/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100 000 (százezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak 318 963 (háromszáztizennyolcezer-kilencszázhatvanhárom) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes magáncélú használatra megvásárolt az **(I.)** Kft. kereskedőn keresztül egy Škoda Octavia TOUR típusú személygépkocsit bruttó 3 893 400 Ft-ért. A vételárból 3 504 060 Ft-ot az alperes jogelődjével, a **(jogelőd neve)** Zrt.-vel (a továbbiakban: alperes) 2007. május 21. napján **(kölcshszerződés száma)** számon kötött kölcsönszerződés alapján folyósított összegből egyenlített ki. A felek az egyedi szerződésben a futamidőt 120 hónapban, a törlesztőrészletek havi összegét 43 027 Ft-ban, az összes törlesztőrészletet 5 163 240 Ft-ban, a THM-et 9,33 %-ban, az elszámolás devizanemét svájci frankban határozták meg, a kamat- és az árfolyamváltozás (kamatváltozás I. és II.) elszámolási módjaként pedig havi fix konstrukcióban állapodtak meg.

A kölcsönszerződés részét képezte az alperes gépjármű hitelezési tevékenységére vonatkozó **(üzletszabályzat jelölése)**. számú üzletszabályzata (a továbbiakban: Üsz.), amely többek között az alábbi - jelen jogvita és a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns - rendelkezéseket tartalmazza:

- I.7.: „Havi fix konstrukció: Amennyiben a mértékadó devizanem nem forint, a kölcsönbevevővel a kamatváltozás I. és II. elszámolása a futamidő végén történik, amennyiben a futamidő alatt nem következik be rendkívüli kamat és/vagy árfolyamesemény.”
- I.17.: „Mértékadó devizanem: az egyedi kölcsönszerződésben meghatározott devizanem”
- I.22.: „Árfolyam: a Takarékbank Rt. által a mértékadó devizanemre kiemelt ügyfelek számára jegyzett hivatalos forintban kifejezett árfolyam”

- I.23.: „Rendkívüli árfolyamesemény: Rendkívüli árfolyameseménynek minősül az árfolyam szélsőséges mértékű (25 %-ot meghaladó) növekedése a mértékadó árfolyamhoz képest vagy egyéb, a Magyar Nemzeti Bank mint jegybank által foganatosított rendkívüli intézkedés (például intervenciós sáv eltolása, egyéb pénzügyi szabályok megváltoztatása), amely a forint árfolyamot a jövőben szélsőségesen befolyásolhatja.”

- I.24.: „Mértékadó árfolyam: a mértékadó devizanem vételi árfolyama az egyedi kölcsönszerződés létrejötté napján”

- I. 25.: b) Kamatváltozás II. (árfolyamváltozás): a mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében az alábbi képlet szerint meghatározott kamatkülönbözet:

Kamatváltozás II. = fizetési kötelezettség x ((fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam / mértékadó árfolyam) - 1.

- V.6.: „Amennyiben a kölcsönszerződésben megjelölt „mértékadó devizanem” nem magyar forint (HUF) a kölcsönszerződés deviza alapú szerződés, amely esetben a Kölcsönbevevő vállalja a mértékadó devizanem és a forint közötti árfolyamváltozásból eredő kockázatokat. Az árfolyamváltozás lehetséges mértéke Euró esetében a mindenkor intervenciós sáv nagysága alapján limitálható, míg egyéb devizák esetében további kockázatot jelent az adott deviza és az Euró keresztárfolyamának változása.”

Az alperes a kölcsönszerződést 2013. május 27. napján azonnali hatállyal felmondta.

Az alperes a 2014. évi IV. tv. (a továbbiakban: DH2 tv.) szerinti, a perbeli kölcsönszerződéssel összefüggő elszámolást elkészítette, abban az ügyleti kamatláb induló mértékét 9,14 %-ban, a tisztességtelenül felszámított összeget 181 067 Ft-ban, míg a felperes még fennálló tartozását 3 992 274 Ft-ban határozta meg. Az elszámolással szemben a felperes panasszal nem élt, az felülvizsgáltként minősül.

A felperes keresetében elsődlegesen a kölcsönszerződés teljes, másodlagosan részleges érvénytelenségére alapítottan tartozása 370 968 Ft-ban történő meghatározását kérte. A szerződés egésze érvénytelenségét a szerződéskötéskor hatályos 1996. évi XCII. tv. (a továbbiakban: Hpt.) 213. § (1) bekezdés b), c) és d) pontjaiban foglaltakra alapította, emellett arra hivatkozott, hogy a szerződés a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 200. § (2) bekezdés alapján nyilvánvalóan jóerkölcsebe ütközik és az 1959-es Ptk. 202. §-a alapján uzsorás szerződés. Hangsúlyozta, a szerződés nem tartalmazza a THM számítása során figyelembe nem vett egyéb költségeket, a szerződéssel kapcsolatos összes költséget, illetve az ügyleti kamatot, egyebekben hivatkozott a szerződés alaki érvénytelenségére, nevezetesen, hogy azt nem az arra jogosult személy írta alá. A szerződés részleges érvénytelensége körében megjelölte az általa tisztességtelennek ítélt üzletszabályzati pontokat. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződést a határozathozatalig terjedő időre kérte hatályossá nyilvánítani a tartozása általa megjelölt összegben való megállapítása mellett. Állította, hogy az Üsz. I.25. a), b) pontjai tisztességtelenek, az árfolyam-különbözetre vonatkozóan nem kapott tájékoztatást az alperestől, így azzal nem tartozik.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Védekezése szerint a felperes a szerződéskötéskor tudatában volt annak, hogy az elszámolás deviza alapon történik, az ügyletkötés kockázattal jár, azt az Üsz. V.6. pontjában foglaltak szerint vállalta. Kiemelte, a szerződésben meghatározásra került a mértékadó devizanem, az üzletszabályzatban a havi fix konstrukció, a I.15.,

16., 17., 18., 23. és 25. pontok pedig rögzítették a szerződés valamennyi lényeges tartalmi elemét, így a THM fogalmát is, valamint a V.4. pont a kamatszámítás módját. Azt elismerte, hogy az ügyleti kamat induló éves százalékos értéke a szerződésben nem került meghatározásra, álláspontja szerint azonban ezen részleges érvénytelenség orvosolható, a szerződés érvényessé nyilvánításával, az érvénytelenség okát 9,14 % induló kamat meghatározásával kérte kiküszöbölni. Vitatta továbbá, hogy a szerződés alaki okból érvénytelen lenne, részletezte az ezt érintő álláspontját, egyebekben utalt arra, hogy az alperes utóbb a kereskedő nyilatkozatát és eljárását kifejezetten jóváhagyta. Állította, hogy a szerződés nem ütközik nyilvánvalóan jóerköcsbe és nem uzsorás szerződés, e tekintetben utalt a Kúria 6/2013. számú PJE határozatában foglaltakra.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes és a **(jogelőd neve)** Zrt. között 2007. május 21. napján **(kölcönszerződés száma)** számon megkötött kölcsönszerződést érvényessé nyilvánította akként, hogy az éves induló ügyleti kamat értékét 9,14 %-ban határozta meg. Megállapította, hogy a **(üzletszabályzat jelölése)**. számú üzletszabályzat 1.23. pontjának alábbi rendelkezése tisztességtelen: „vagy egyéb, a Nemzeti Bank, mint jegybank által foganatosított pénzügyi intézkedés (pld.: intervenció sáv eltolása, egyéb pénzügyi szabályok megváltoztatása), amely a forint árfolyamát a jövőben szélsőségesen befolyásolhatja”. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 278 800 Ft, az alperest 30 990 Ft eljárási illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte, ezen felül a felperest 200 000 Ft alperesnek járó perköltségben marasztalta. Határozatának indokolása szerint a per tárgyát képező szerződés deviza alapú fogyasztási kölcsönszerződés. Megállapította, hogy az **(I.)** Kft. és az alperes jogelődje között létrejött együttműködési megállapodás alapján a kereskedő alkalmazottja az alperesi jogelőd ügyleti képviselőjeként eljárhatott, a kölcsönszerződést aláírhatta. Osztotta az alperesnek azt az álláspontját, miszerint a teljes hiteldíjmutató a 41/1997. (III.5.) Korm. rendelet 1. § (4) bekezdése alkalmazásával a szerződés megkötéskor helyesen került megállapításra, a szerződés megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés b) pontjában írt követelményeknek.

Megállapította, hogy miután a szerződés nem tartalmazza a kamat százalékos értékét, az a Hpt. 213. § (1) bekezdés c) pontja értelmében semmis. Kifejtette, a szerződés e tartalmi hiányosság ellenére is teljesíthető, mindez a szerződés részleges érvénytelenségét vonja maga után. Az érvénytelenség alkalmazandó jogkövetkezményét illetően kiemelte, elsődlegesen az érvénytelenség okának kiküszöbölésével a szerződés érvényessé nyilvánítása a cél, amely jogkövetkezményt a perbeli esetben alkalmazhatónak ítélte. Utalt arra, hogy a DH2 tv. alapján végzett törvényi elszámolás meghatározta az induló ügyleti kamatlábat 9,14 %-ban. Rámutatott, a felek közötti külön törvény szerinti elszámolás „felülvizsgáltsága” nem jelenti azt, hogy az érvénytelenség oka kiküszöbölődött, ezért nem mellőzhető a szerződés bíróság által történő érvényessé nyilvánítása.

Alaptalannak ítélte azt a felperesi hivatkozást, hogy a szerződés az árfolyammal kapcsolatos alperesi tájékoztatás hiánya miatt érvénytelen. Kiemelte, az Üsz. V.6. pontjából a felperes, mint átlagos fogyasztó számára felismerhető lehetett, hogy a kölcsönszerződés árfolyamkockázattal jár, az őt terheli, és hogy annak nincs felső határa. Hangsúlyozta, a szerződés és az ahhoz kapcsolódó üzletszabályzat rendelkezéseiből, így a fix devizakonstrukció, a mértékadó devizanem, továbbá az üzletszabályzat I.17., 20., 22., 23., 24., 25. b., c., és a V.6. pontjából egyértelműen megállapítható, hogy a kölcsönszerződés árfolyamkockázattal jár, az üzletszabályzat XI. fejezetéből kitűnően az a felperest terheli, mértéke pedig az üzletszabályzat I.25.b. pontja alapján meghatározható.

A keresetben felsorolt üzletszabályzati pontok közül csupán az I.23. pont második tagmondatát ítélte tisztességtelennek, és részletezte álláspontját, miért nem minősülnek tisztességtelennek a felperes által megjelölt további üzletszabályzati rendelkezések.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak részbeni megváltoztatása, a szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt arra figyelemmel, hogy az

árfolyamkockázatra vonatkozóan nem kapott az alperestől megfelelő tájékoztatást. Hangsúlyozta, az alperes munkavállalója nem pénzügyi szakember, így a kockázat mibenlétét elmagyarázni nem tudta. Állította, a szerződéskötés során mindvégig azt a tájékoztatást kapta, hogy a törlesztőrészeket fix összegben kell teljesítenie. Kiemelte, a szerződés bonyolult megszövegezésű, az általános szerződési feltételek még egy szakember számára is nehezen értelmezhetőek, így a fogyasztó személyére egyéniesítve kell vizsgálni és értékelni, hogy a tájékoztatás megfelelő volt, vagy sem. Utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet 9. oldalán feltüntetett képlet egy átlagember számára nehezen érthető és alkalmazható.

Változatlanul kérte az álláspontja szerint érvénytelen szerződés hatályossá nyilvánítását, és fennálló tartozása összegének keresete szerinti megállapítását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseinek helybenhagyására irányult. Fenntartotta álláspontját, hogy a szerződéskötéskor az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, az árfolyamkockázat felperesre telepítése nem tisztességtelen. A felperes terhére kérte értékelni, hogy az elsőfokú eljárás során nem kérte tanúként meghallgatni az ügyletkötésnél alperes képviselőjében eljáró **(személy neve)-t**. Azt továbbra sem vitatta, hogy külön kockázatteltérő nyilatkozat nem készült, álláspontja szerint azonban a szerződés és az üzletszabályzat elsőfokú bíróság által hivatkozott rendelkezéseiből a felperes számára egyértelmű lehetett az árfolyamkockázat mibenléte, továbbá az, hogy az korlátlan mértékben a fogyasztót terheli.

A fellebbezés **alaptalan**.

A felperes fellebbezésében kizárólag arra alapítottnan kérte a szerződés egésze érvénytelenségének megállapítását, mert állítása szerint nem kapott az alperestől az árfolyamkockázatra vonatkozó megfelelő tájékoztatást. Erre figyelemmel az elsőfokú ítélet egyéb - fellebbezéssel nem érintett - rendelkezéseit illetően az ítélet tábla csupán megjegyzi, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, miszerint a peres felek a kölcsönszerződés létrejöttéhez szükséges lényeges feltételekben megállapodtak. Egyetért azzal az álláspontjával is, hogy a felperes által felhozott okok közül kizárólag az ügyleti kamat éves százalékos értéke szerződésben való rögzítésének hiánya miatt állapítható meg a szerződés érvénytelensége. Az elsőfokú bíróság helyesen vonta le az érvénytelenség jogkövetkezményét is akként, hogy az induló ügyleti kamatláb megjelölésének elmaradásából eredő érvénytelenségi ok e hiányosság pótlásával kiküszöbölhető.

A felperes árfolyamkockázattal kapcsolatos fellebbezését illetően az ítélet tábla az alábbiakat emeli ki.

Tény, hogy az alperes - a Hpt. 203. § (6) és (7) bekezdésében foglalt kötelezettsége ellenére - nem készített külön tájékoztatást a felperes részére az ügyletben rejlő, az árfolyamváltozással kapcsolatos kockázatról, ez azonban a Hpt. ezen rendelkezésének a megsértésére - és ezáltal az 1959-es Ptk. 200. § (2) bekezdésére - alapítottnan nem eredményezi a kölcsönszerződés érvénytelenségét. Az 1959-es Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz. A következetes bírói gyakorlat szerint a más jogágak (pénzügyi, közigazgatási jogi) kötelező szabályait sértő szerződés a polgári jog szempontjából akkor

érvénytelen, ha a más jogági törvény kifejezetten rögzíti, hogy az adott jogi norma megsértése egyúttal a szerződés érvénytelenségét is okozza, vagy pedig a törvény értelmezéséből, az összes körülményből nyilvánvaló módon megállapítható, hogy a külön jogszabály - egyéb más jogági szankciók mellett - a szerződés érvényességét nem kívánja megengedni (BDT2006. 1450, BDT2009. 2004). A pénzügyi jog körébe tartozó Hpt. hivatkozott rendelkezése azonban a kockázatfeltáró nyilatkozat elmaradásához nem fűzte a semmisség jogkövetkezményét.

Mindebből következően az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatást nem feltétlenül kell tartalmaznia külön kockázatfeltáró nyilatkozatnak, az szerepelhet a szerződésben is, kifejezett tájékoztatás hiányában pedig a szerződés rendelkezései illetve a szerződéskötéskor szóban kapott tájékoztatás alapján kell vizsgálni, hogy a fogyasztó alappal gondolhatta-e, hogy őt nem terheli árfolyamkockázat illetve az árfolyam ránézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa. A peradatok alapján azonban ez nem állapítható meg. A kölcsönszerződés részét képező Üsz.V.6. pontja alapján a felperes kifejezetten vállalta a mértékadó devizanem, azaz a svájci frank és a forint közötti árfolyamváltozásból eredő kockázatokat, ez a nyilatkozata pedig arra utal, tudnia kellett, hogy az ügylet árfolyamkockázattal jár, amely kockázat terhét neki kell viselnie. Emellett - amint azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság - a szerződés egyéb rendelkezései, azaz az egyedi szerződés „mértékadó devizanem: CHF” és a „fix deviza konstrukció” kitétele is félreérthetetlenül jelezte, hogy a deviza forinthez viszonyított árfolyama és annak változása határozza meg a felperes fizetési terheit. Egyetért az ítélőtábla az elsőfokú bíróság álláspontjával a tekintetben is, hogy az Üsz. 17., 22., 24. és 25.b. pontjainak együttes értelmezése eredményeként a felperesnek fel kellett ismernie, hogy az árfolyamváltozásból eredő kockázat fennáll, illetve, hogy a kedvezőtlen irányú változás kockázata őt terheli. Az egyedi szerződés rögzíti a mértékadó devizanemet, míg az üzletszabályzat hivatkozott pontjai a mértékadó devizanem fogalmát (17.), a mértékadó árfolyamot (24), az árfolyamváltozás kiszámításának képletét (25.b.) és alkalmazásának feltételeit. Az üzletszabályzat I.25.b. pontja ugyanis kifejezi a kölcsönbevevő fizetési kötelezettségének a deviza alapú kölcsönzés lényegéből fakadó változását, nevezetesen, hogyha a kölcsön nyilvántartási devizanemének forinthez viszonyított árfolyama változik, ez maga után vonja a kölcsönbevevő fizetési kötelezettségének változását is, vagyis, hogy neki kell viselnie az árfolyamkockázatot. A kamatváltozás II. üzletszabályzati pont megszövegezésének tartalmából egyértelműen megállapítható, hogy az ténylegesen a kölcsönbevevő fizetési kötelezettségének árfolyamváltozásból adódó módosulását szabályozza, amire a „kamatváltozás II.” szövegrész után zárójelben szereplő „árfolyamváltozás” kifejezés is utal. E rendelkezés egyértelműen és átláthatóan tartalmazza, hogy a kölcsönbevevőnek a mértékadó árfolyam és a fizetési esedékesség napján aktuális deviza eladási árfolyam változásának függvényében árfolyamváltozást kell fizetnie, amelynek nincs felső határa. Erre utal az üzletszabályzat I.23. pontjában meghatározott rendkívüli árfolyamesemény fogalma is, ami nem hagyhat kétséget a kölcsönbevevőben afelől, hogy az árfolyam szélsőséges mértékben is változhat. Ugyancsak felismerhetővé teszi az árfolyamváltozás fizetési kötelezettséget növelő hatását az Üsz. ún. fix deviza konstrukciót szabályozó XI. fejezete, amelyből egyértelműen kitűnik, hogy a forint svájci frankhoz viszonyított árfolyamának kedvezőtlen változása következtében a futamidő meghosszabbodik, az árfolyamváltozás miatt a törlesztőrészeket az adósnak a szerződéskötéskor tervezetthez képest tovább kell fizetnie.

A fogyasztót is terhelő együttműködési kötelezettségből eredően a jóhiszeműség és tisztesség követelményeire is tekintettel a kölcsönbevevőtől is minimálisan elvárható, hogy a nagy összegű, hosszú távra szóló pénzügyi ügylet jellegéhez a vállalt kockázat mértékéhez igazodóan tájékozódjon a szerződés megkötése előtt (BDT2013. 2889.), áttanulmányozza a szerződés szövegét, szükség esetén az egyes, általa nem érthető rendelkezésekről tájékoztatást kérjen (6//2013. PJE).

Ha a felperes kellő figyelmességgel elolvasta volna az egyedi szerződést és az üzletszabályzatot, úgy a fentebb jelölt szerződési rendelkezések alapján fel kellett volna ismernie, hogy a fizetési terhei előre nem látható mértékben megnövekedhetnek. A felperes ezzel összefüggésben arra hivatkozott, hogy az üzletszabályzat megszövegezése bonyolult, még szakember számára is nehezen érthető, azt azonban maga adta elő a személyes meghallgatása során, hogy az ügyletkötés alkalmával csupán az egyedi szerződést olvasta el, az üzletszabályzatot azonban nem, így azzal kapcsolatban nyilvánvalóan nem merülhettek fel benne kérdések, következésképp nem is kérhetett az általa utóbb megismert és bonyolultnak ítélt szerződési rendelkezésekről tájékoztatást. Az pedig már pusztán feltételezés a részéről, hogy az autókereskedő képviselője pénzügyi és megfelelő szakismeret hiányában nem is tudott volna részére teljes körű, világos és érthető felvilágosítást adni a jogügylet kockázatairól, erre vonatkozó kérdései ugyanis a felperesnek nem voltak. A felperes további hivatkozása szerint a kereskedő fix összegű törlesztőrészletekről tájékoztatta, nevezetesen, hogy a futamidő tartama alatt a törlesztőrészletek összege nem változik, ugyanakkor elismerte, azzal tisztában volt, hogy a futamidő az esetleges árfolyamváltozás miatt meghosszabbodhat. Lényeges, hogy a tájékoztatási kötelezettségnek csupán az árfolyamváltozás lehetőségére és arra kellett kiterjednie, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletekre, de nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás irányára, előre nem látható mértékére, a kockázat reális voltára, valószínűségére (6/2013. PJE 3. pont). A fentiekben kifejtettek szerint fix deviza konstrukció esetén az árfolyamváltozás a futamidő meghosszabbodását eredményezheti, de ahogyan az árfolyamváltozás iránya, mértéke sem ítélt meg előre, és erre vonatkozóan tájékoztatás sem adható, úgy az sem látható, hogy a kedvezőtlen árfolyamváltozás milyen mértékű futamidő hosszabbodással járhat, így az alperes képviselője erre vonatkozóan konkrét nyilatkozatot nem tehetett. Ha azonban tett és azt - a felperes állításának megfelelően - 1-2 hónapban határozta meg, úgy ez a körülmény a kereskedő tanúkénti meghallgatása útján lett volna tisztázható, erre azonban a perben nem került sor, miután azt a felperes nem indítványozta, így nem állapítható meg, hogy a felperes a futamidő meghosszabbodását illetően hitelt érdemlőnek tűnő téves tájékoztatást kapott. Nincs arra vonatkozó peradat sem, hogy a kapott tájékoztatás alapján a felperes alappal gondolhatta, hogy az árfolyamváltozás nem valós, esetleg nem őt terheli, vagy csak korlátozottan kell viselnie, így mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan vont le következtetést arra, hogy a felperes a szerződéskötés során nem járt el az átlagos fogyasztótól elvárható körültekintéssel, ezért az árfolyamváltozás viselésével kapcsolatos szerződési rendelkezések tisztességtelenségére megapozottan nem hivatkozhat.

Ezzel szemben tény - és erre a felperes helytállóan hivatkozott fellebbezésében -, hogy az elsőfokú ítélet 9. oldalán feltüntetett képlet az átlagember számára nehezen értelmezhető, ez a képlet azonban nem az árfolyamváltozás meghatározására, hanem a THM kiszámítására vonatkozik, így a tájékoztatási kötelezettség teljesítésének megítélése tekintetében a képlet értelmezhetősége közömbös.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezéseit annak helyes indokaira figyelemmel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéletábra a fellebbezési perértéket a Pp. 24. § (1) bekezdésében foglaltak szerint 3 987 042 Ft-ban határozta meg. A felperes ugyanis keresetét a szerződés érvénytelenségére alapította azzal, hogy az érvénytelenség alkalmazandó jogkövetkezménye a szerződés hatályossá nyilvánítása, amelynek keretében elvégzendő elszámolás eredményeként a tartozása - álláspontja szerint - 370 968 Ft. Az alperes ettől eltérő összegben jelölte meg a felperes még fennálló tartozását, az megítélése szerint 4 358 010 Ft. Ebből következően a felperes fellebbezésben érvényesített követelése annak a megállapítására irányuló igényt is magában foglalja, hogy az általa elismert összegen túl nem áll

fenn tartozása az alperessel szemben, következésképpen a fellebbezési pertárgyérték az alperes által kimutatott és a felperes által elismert tartozás összege közötti különbözet alapján állapítható meg, amely a fentebb jelölt 3 987 042 Ft (4 358 010 Ft - 370 968 Ft),. Miután a felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, e pertárgyérték figyelembevételével a Pp. 78. § (1) bekezdésében foglaltak alapján köteles az alperes fellebbezési eljárás során felmerült költségeinek viselésére, amelynek összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján állapította meg.

A felperes az eljárás során illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesült, ezért fellebbezése sikertelenségére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a fenti pertárgyérték alapulvételével az 1990. évi XCIII. tv. 46. § (1) bekezdése szerint meghatározott és feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket (Itv. 73. § (4) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés).

Szeged, 2017. március 14.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró